

[Ib Nørlund]

imødegås. Derfor vil vi stemme både for det forslag, vi selv er medforlagsstillere til, og, hvis det ikke skulle gå igennem, så for det radikale ændringsforslag – og hvis det ikke går igennem, så vil vi virke alligevel.

Af tilsvarende grunde stemmer vi imod kristeligt folkepartis og fremskridtspartiets indstillinger til denne side af sagen.

Vi er imod at indblande højesteret i nogen godkendelse af noget valg her og stemmer imod de pågældende ændringsforslag.

Endelig er der det ændringsforslag, som er stillet af retsforbundet, som i lovsform vil erklære, at det vil være uden gyldighed for Danmarks vedkommende, hvis Europa-Parlamentet styrker sin stilling og ophæver suveræne rettigheder.

Vi forstår fuldt ud meningen og den gode hensigt med dette forslag. Der kan være en betænkelighed hos os i den forstand, at vi mener, Parlamentet faktisk allerede har tiltaget sig rettigheder, der ikke tilkommer det. Men netop på baggrund af den måde, man har lavet betænkningen på – for der er nemlig sket en lille forandring i løbet af dens udarbejdelse – synes vi nok, det er vigtigt at stemme for retsforbundets ændringsforslag.

Der er sket det, at det, der oprindeligt var en ensidig socialdemokratisk erklæring om, at forslaget kun vedrører valgmåden, er blevet ændret til en erklæring, der henviser til, at udenrigsministeren har oplyst, at det er sådan. Det betyder faktisk, at den eneste garanti for, at man virkelig mener noget med det, der er erklæret fra socialdemokratisk side, er, at udenrigsministeren har oplyst, at det er sådan og sådan. Så kan jeg godt forstå, at retsforbundet føler trang til at sige: når I har sagt alle de ting, må det også fastslås lovmæssigt. Og jeg synes, at socialdemokratiet befinder sig i en højst besynderlig situation efter de manøvrer, man har lavet i denne forbindelse.

Det, alle EF-partiernes repræsentanter fremhæver, er, at disse EF-valg endelig ikke må blive en bedømmelse af EFs virke og en bedømmelse af Danmarks medlemskab af EF, og når man gentager det så mange gange, må det jo være, fordi man frygter – og det forstår jeg også – at det virkelig kommer til at stå i centrum for valgkampen. Det er aldeles naturligt, men det er også afslørende, at man er så nervøs på disse områder.

Med disse valg har man filtret sig ind i systemet på en sådan måde, at man er blevet tvunget til også for en gangs skyld at give en lille blottelse over for befolkningens modstand. Den mulighed bør efter vores mening udnyttes til at gøre det så vanskeligt som muligt at videreføre hele integrationen under EF.

Vi kan godt se, at det, man gør fra den anden side, og som man vil bruge valgene til, er at tilrettelægge en sådan indordning, endda ved hjælp af europartier og al den slags. Men det, der faktisk er ved at ske, er, at man, ligesom man ved folkeafstemningen i 1972 sagde: ja men herregud, det er kun et økonomisk arrangement, det drejer sig om, nu siger: ja, ja, bare rolig, det er bare et lille politisk arrangement, vi skal lave her. Og så får vi følgerne bagefter, på samme måde som det gik efter folkeafstemningen. Det er det, vi advarer imod. Vi ser meget vel, at man fra EF-partiernes side forbereder en kampagne for at få folk til at se bort fra, at dette er et yderligere skridt på vej til den europæiske union, som man fabler om. Der mobiliseres allerede EF-fonds, det er meget svært at få at vide nøjagtigt, hvor store de er, og hvor mange midler der allerede er brugt på denne EF-propaganda, som jo findes på EFs budget, men det varsler, hvordan man agter at prøve at sætte ind i de politiske stridigheder, som kommer.

Det er måske heller ikke helt tilfældigt, at en af dansk pengeverdens store, Nils Foss, nylig har udgivet en erindringsbog, hvor han også fortæller lidt om, hvordan man lagde det til rette, dengang kampagnen op til folkeafstemningen skulle føres fra den side. På et tidspunkt, hvor de store herrer i industri og andre finansforetagender syntes, at EF-politikerne ikke klarede deres opgave tilstrækkelig godt, tog han initiativet med andre til at få grebet dybt i tegnebogen og lagt penge på bordet, for når man kunne reklamere for sæbe og al den slags, som det blev sagt på daværende tidspunkt, så kunne man vel også reklamere for sådan en vare; det var bare penge, der skulle til.

Det samme trækker det op til igen. Jeg tror, at disse ting har en aktuel betydning, og derfor opfordrer vi til, at hele den vidtspredte modstand, som findes i dette land, og som også tidligere her i dag har været dokumenteret, finder veje til at samle sig til en sådan